

Никога на царскѣй пиръ, никога на министерска вечеря не сж сѣдали гости повеселы, поблагорасположены! Раздразнена отъ подкрѣпителныѣ тѣзи ѣстѣя, заспалата имъ охота са пробуди ревнива и дѣятелна. Тѣ забравихъ вече сичкыѣ си злочестины, и никой отъ тѣхъ тогисъ не бы мѣнилъ щастіето си за щастіето на Испанскія царь. Но признателността на стомаха не отстраняваше и признателността на сърцето; заради туй между ѣденъето си отъ време на време тѣ издигахъ пълныѣ си отъ любовь очи къмъ младата слугыня, която гледаше съ радость отъ прозореца доброто си дѣло и охотата имъ. Честитата тѣзи сцена, която Пантойа де-ла-Крузъ, първый живописецъ на Филиппа III, не бы счелъ недостойна за своята кисть, са наруши ненадѣйно отъ гласа на слугынята, на който са отговори съ другый гласъ Пикильо като осѣти че го стиска нѣкой за ухото; той бѣше Инесъ Пиредъ де-Хила, ступанинътъ на Златото Слънце, когото като видѣ Жуанита извика първа, но когото двамата наши епикурейцы разлакомены не съгледахъ.

«А! а! тѣй ли ма краджъ!» извика гостинникътъ съ грѣмливъ гласъ, като хвърли съвременно заплашителенъ но безполезенъ погледъ на Жуанита, защото чорката слугыня бѣше затворила вече прозореца. Гостинникътъ ужасно разсърденъ, като държеше съ едната си рѣка ухото на Пикильо, наведе са да събере съ другата остатъка отъ обѣдата; но малкото циганче, по-бързо отъ него, сграби сичко за веднѣжъ, и го хвърли въ торбичката, която висеше на рамото му и никога са не напълняше. Послѣ, като пришуши на ухото на другаря си съ неизяснима бързота тѣзи думи: «Легка вечеръ, задъ черковата на Св. Пахомія,» изгуби са като молнія!

Пикильо искаше да го послѣдова, но едното му ухо все бѣше като залогъ въ рѣцѣтъ на жестокия гостинникъ. Освенъ туй той считаше като длѣжностъ на великодушіето и на правдата да остане за да защити благодѣтелката си.

«Бій ма, рече той дързновенно на противника си,